

μαντος, καὶ εὐρίσκεται κατὰ τὴν Κεῦλόνην, ἔχει χρώματα διάφορα, δῆλον, φαΐον, λευκὸν, ύποκύτρινον, ύποκόκινον, κτλ.

Θέλει ἀκολουθήσει ἡ περιγραφὴ τινῶν πολυτίμων λίθων καὶ ἀκόμη τῶν ὄρυκτολογικῶν. A. I. A.

Πατρικὸν Παράδειγμα.

Οσοι γονεῖς ἐπιθυμοῦσι, νὰ διδάξωσι τὰ παιδία αὐτῶν νὰ διάγωσι τὴν ὁδὸν τὴν ὅποιαν αὐτοὶ θέλουν, πρέπει πρώτον αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νὰ διάγωσι ἑκείνην τὴν ὁδὸν, τὴν ὅποιαν διδάσκουσι εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν.

A. I. A.

ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ.

Ἄπο Τραπεζοῦντος, υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἥρχαιοτάτου ὑγεμόνος τῆς Δραδίας κατὰ Στέφανον, ἢ ἀπὸ τῆς παρατείσεως τῷ Διὶ τραπέζῃς ὑπὸ τῶν Λυκάονος παιδῶν κατὰ τὴν μυθολογίαν τοῦ Ἀπολλοδώρου, ὧνομάσθη τὸ πρώτον Τραπεζοῦς, πόλις τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, χώρα κεντρικῇ, ὅρεινη τῇ Ηλειόπονήσου, τῆς ὅποιας πόλεως οἱ κάτοικοι, ἀναγκαζόμενοι νὰ μετοικήσωσι πενθυμεῖ, ὡς καὶ ἄλλαι πόλεις Ἀρκαδίκαι, ὑπὸ τοῦ περιφήμου Ἐπαμεινώνδου, επρατηγοῦ Θηριών, εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσαν νέαν συνοίκησιν κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Δακεδαίμονος, τὴν Μεγαλόπολιν, ἔφυγον διὰ νυκτὸς πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ὡς διηγεῖτοι ὁ Πυτσανίας. Σπειδὴ δὲ ἐδιώκοντο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ἐπαμεινώνδου, ἐμβάντες εἰς πλοῖα, ἥλθον εἰς τὸν Εὔζενον Ήλύτον ωκεῖ κατώκησαν εἰς τινὰ τῶν τῆς Σινώπης ἀποικιῶν, τὴν πρότερον μὲν Οἰζηνίδα, ὅπτερον δὲ ὑπ' αὐτῶν ὀνομασθεῖσαν Τραπεζοῦτα, ὄμωνύμως τῇ ἐγκαταλειφθεῖσῃ πατρίδι, κειμένην πρὸς δυσμῆς τινὸς ποταμοῦ Ηυξείου κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Μικρᾶς πρὸς τὴν Μεράλην Ἀσίαν, καὶ κατὰ τὴν ὑπώριαν τοῦ Σκυδίσου. Τὸ δὲ ὄνομα Οἰζηνίς ήτον ἵτε σως Ἀμαζόνος τινός, ὡς καὶ τοῦ τῆς Σινώπης, ἄλλης Ἀμαζόνος, ἐξ ἣς ὀνομάσθη ἡ πόλις.

Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι Τραπεζοῦς ἐλέγετο καὶ ἄκρα τις ἐν τῇ Ταύρικῇ γερσονάσῳ (Κοιρακίᾳ) καὶ Τραπέζα, ἄλλη ἄκρα κατὰ τὸν Ἐλλήσποντον, καὶ Τραπεζόπολις, πόλις τις ἐν Καρίᾳ, ἵσως ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ τῆς θέσεως σχήματος, διότι, ὡς γιωστὸν, οἱ παλαιοὶ ἐλέγον τραπεζιον, σχῆμα τετράγωνον ἀνισόπλευρον καὶ ἀνισογώνιον, γινόμενον ἐκ τῆς τοῦτος τριγώνου ἰσοσκελοῦ; ἀνωθεν καὶ παραλλήλως πρὸς τὴν Βάσιν. Τὸ σχῆμα τοῦτο περίποτε ἔχουσι πόλλοι τόποι διοτεῖναι καὶ θέσεις πόλεων ἡ κωμῶν, ὅποιον εἶχον, φέρετεῖν, ὡς λέγει ὁ στράτιον, καὶ αἱ Τραπέζαις [Ὀθωμανιστὶ Λίδιν γκυρούζελ Ισσάρ], πόλις τῆς Αυδίας πρὸς τὴν Καρίαν ὑπὸ τὸ ὄρος τὴν Μεσωγίδα καὶ παρὰ τὸν Εὔδωνον ποταμὸν, χυνόμενον εἰς τὸν Μάιανδρον.

Κειμένη κατὰ τὴν καμπὺν τῆς παραδίαις τοῦ λε-

γομένου Πολ ερμανικοῦ Πόντου, [θαλάσσης κόλπωδος ἐκ Σινώπης μέχρι Κολχίδος], καμπῆν σημαώδην ἐκ δυσμῶν πρὸς βορράν μεταξὺ τῆς Μικρᾶς καὶ τῆς Μεγάλης Ασίας, ἡ πόλις Τραπεζοῦς ὑπάρχει ἐπιπλαινῶς τι καὶ νέον ἐμπυρεῖον τῆς Καππαδοκίας, [εἰς ἣν ἀνήκει γεωγραφικῶς] καὶ Αρμενίας καὶ Κολχίδος, καὶ ἔτες ἀπότερον τῆς Περσίας καὶ τοῦ Καυκάσου πρὸς τὸ Βασάντιν, τὸν Ἱστρὸν [Δαύναβιν] ποταμὸν καὶ ἄλλους πῆς; Εὐρώπης τόπους. Διὰ τούτο τῆκμαζεν ὄπωστον ἡ Ἐλληνὶς αὐτη πόλις, ὅτε ἦθεν ὁ Εἰνοφῶν μετὰ τῶν μυρίων Ελλήνων, κατακείνων ἐκ τῆς Μεσοποταμίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ νεωτέρου Κύρου καὶ διαβής ἥπερ Ἀλίσης ἡ Ἀγρυρούπαλεως (Γκιμουσχανέ), πολύχης τὰ νῦν γρατιανικῆς ἐπὶ τοῦ Σκυδίσου.

Τὰ καθέκαστα τῆς παλαιῶς καὶ τῆς νεωτέρχης ἴστορίας τῆς εὐγενοῦς ταύτης πολέως ἀπόκειται εἰς τοὺς λογίους τῶν Τραπεζούντιών νὰ ἐκβέσωσιν ἐν μονογεράρικας πλάτος συλλέξαντες ἐπιμελῶς πανταχόθεν καὶ σημειοῦντες ἔτι τὰ δύναματα τῶν κατὰ καιρούς λαμψάντων ἀξιολόγων ἀνδρῶν. Άρκει ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ σημειώσουμεν, ὅτι καὶ τοῦ θυντηρικού ποτέρον ἡ Τραπεζοῦς, ἀνῆκεν ἐπειτα εἰς τὸ Βασίλειον Μυθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος, καθεδρεύοντος ἐν Σινώπῃ, καὶ ὅτι ἐπὶ Ρωμαίων ἡ το πάλιν κατὰ τὸν Πλίνινον πόλις ἐλεγέρα. Οἱ δὲ ἡμέτεροι Αὐτοκράτορες ἐτίμησαν καὶ ἤγγισαν αὐτὴν πολλαχόδη, ἔργοντες ἐκεῖνην κατὰ διαφόρους καιρούς; ὁ φέλειαν μεγάλην καὶ συνδρομὴν ἴσχυραν κατὰ τῶν ἑθρῶν τῆς αὐτοκρατορίας. Κατὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν λυκοφίλων Φράγκων Λαζαρίου τις Κομνηνὸς ἐκ τῶν αὐτοκρατορικῶν γενεῶν, ἀλιθών ἐνταῦθα, ἐστοπεύθησαν παρέκαπτα ἀπὸ τοῦ 1204 μέχρι τοῦ 1460, ἥτοι 7 ἔτη μετὰ τὴν δευτέραν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Μωχαμέτου Β., Συλλαύνον τὸν Θιωμαγῶν, γενομενην τῷ 1454. Ο ποσθιτὸς οὗτος, καὶ τοι ἔχοντα εἰρήνην μετὰ τῶν Τραπεζούντιών, ἀλλὰ ὑποπτεύομένος τὸν ράτος αὐτῶν, ἐπελύθων ἐξαφάνισαν καὶ ἀπεκονόκτησαν μετὰ δυνάμεως μεγάλης, ἐποιηώρησε στενῶς τὴν Τραπεζοῦντα ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης, ἐπαπειλῶν πανωλεθρίαν, ἐκ τοῦ παραδότη ἀνυπερθέτως. Ή πόλις αὕτη, οὖσα τειγισμένην ἀτελῶς, περιείγεν ίσως ὑπὲρ τὰς 100, 000 λαοῦ χριστιανοῦ. Εἰς μάτην ὁ τότε ἡγεμὼν τῶν Τραπεζούντιών Δανιὴλ ὁ Κομνηνὸς ἐπεκαλεῖτο τὰς συνθήκας καὶ την φίλιαν, ὑποσχέμενος πρὸς τὸν Μωχαμέτην φόρον τινὰ καὶ συμμαχίαν. Ή πόλις, μὴ ἔχουσα τροφὴν καὶ ὅδωρ, παρεδόθη διὰ συνθήκης, ἵνα δεχθῇ μὲν φρουρὰν καὶ διοίκησιν Θιωμαγικήν, ἔχῃ δὲ ὁ λαὸς καὶ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια πάσαν ἀσφαλειαν κτητέως, θρησκείας καὶ τιμῆς. Άλλὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν τὸ πλεῖστον τῶν Τραπεζούντιών ἐσφάγη καὶ ἀχυλωτίσθη, ὁ δέ βασιλεὺς Δανιὴλ ἐκρεμάσθη, καὶ ἐκ τῶν δύο μίσων αὐτοῦ ὁ μέν πρεσβύτερος ἀπεκεφαλίσθη μὴ θέλων ἀρνήθηναι τὸν Χριστὸν, ὁ δὲ νεώτερος ἀποφεύγων τὸν θάνατον, ἐξώμοσεν. Συγγράνος καὶ μετὰ ταῦτα πολλὰ δημοσία καταστήματα τῶν Τραπεζούντιων κατεστράψασαν, ἡ ἐδιωρίσθησαν εἰς ἄλλην γρήσιν, καὶ πολλαὶ καὶ κάλλισται ἐκκλησίαι τῆς δινοτυχοῦς ταῦτης πόλεως ἔγενοντο τεμένη [τσαμία] ἡ λουτρὰ. Τῶν συμβάντων καὶ τῶν συμφορῶν τούτων ἡ ἐξιστόρισης σώσεται

ται συγγραφεῖσα ὑπὸ τινος αὐτόπτου τῶν λογίων Τραπέζουντίων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Ἐκτοτε ἡ Τραπεζοῦς κρατεῖται ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, ἀναλαμβάνουσα ὄπωσοῦν διὰ τῆς ἐμπορίας καὶ τῆς παιδείας τὴν παλαιὸν ἀξίαν αὐτῆς κατ' ὀλίγον, σήμερον δὲ μᾶλιστα κατὰ τὰς εὐρυχῶν, γενομένικς μεταρρύθμισεις τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, ἐξ ὧν οἱ χριστιανοὶ εὑρίσκοντες ἐν ἰσονομίᾳ τινὶ ἀνάπτυξιν καὶ δικαιούσῃν, δύνανται, ἀπειπελῶ, ταὶ τὰ ἔνυτῶν κινά πράγματα, νὰ ἐπιδόσωσιν ἐκ τούτων εἰς τὴν ποιείαν, τὰς τέγνας, τὰν γεωπονίαν, τὸν πλουτισμὸν καὶ πάσαν ἄλλην εὐτυχίαν. Η Ἑλληνικὴ γλώσσα διατηρεῖται καλλιεργουμένη ἐν τῇ πόλει τούτῃ, ως καὶ κατὰ πάσχν τὴν περιλίαν τῆς Τραπεζούσας χώρας μέχρι τοῦ πιταμοῦ Φάσιδος ἀπέγυντος 140 σαδίους ἀπὸ Τραπεζούντος πόλες ἀντολάς, ἀλλὰ διεφθαρμένη ὄπωσοῦν καὶ βαρύπυρος, σώματα ὅμως πολλὰς ἀρχαὶς λέξεις Ἑλληνικας, μὴ ἀπεντωμένας ἀλλαχοῦ. Η Ἑλληνικὴ γλώσσα διατηρεῖται ὥμοιώς μᾶλλον ἢ ἡτον κατὰ πᾶσαν σχεῖον τὸν ἀρκτών τῆς Μικρασίας παρελίχυν, ὅπου αἱ κυριώτεραι πόλεις καὶ πολίχνυται Χῆρη, Ποντηράκλεις, Προθένιον, Άμαστρις, Ιωνόπολις, Κίνωλις, Σινώπη, Κάσσισα, Εύσηνη (ἐπίνειον τῆς Βάρφας), Αμισός, Ίρις, Θερμώδων, Βήρις, [νεώριον τοῦ Ἀμαζονίου], Φαδισχνη, ἡ Λοκεμώνιον, Ιστόνιον, Κοτύωρα, Ἀμπελοχώρα, [Ἀμπλοχγιάρι] πρὸς τὸν Φαρματηνὸν πατομὸν, Κερατούς, Τρίπολις, Ιερὸν ὄρος, Ερμώνασσα [Πλάτανα], Τραπεζοῦς, Ύσσου ὄρμος; [Σιλύρμενα], Όρη, Ριζαιον κτλ. Τὰ παλαιὰ τῆς παραλίας τρύτης τοπικὰ ὄνόματα σώζονται περὶ τοὺς αὐτόθι χριστιανοὺς, ἐκτὸς ολίγων τινῶν. Πολλὰ δὲ διατηροῦνται καὶ ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, οἵτινες τὴν Ἀμισὸν καὶ Οἰνόνην, ὅπου ἔχονται τοκτικῶς τὸ ἀτμόπλοια ἐκ Βυζαντίου, ως καὶ εἰς τὴν Τραπεζούντα, προφέρουσιν Σάμσον καὶ Ούνια. Κατὰ τὴν παραλίαν τούτην τὴν ἀπὸ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου μέτρῳ Τραπεζούντος καὶ Ριζαίου διατηροῦσι τὴν Ἑλληνικὴν γλώσσαν οὐ μόνον οἱ πλειστοὶ τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν Ὀθωμανῶν. ως οἱ ἐν Κρήτῃ, Κύπρῳ καὶ πολλαχοῦ τῶν ἀλλων νήσων καὶ αὐτῆς τῆς Μικρᾶς Ασίσης, κκταγόμενοι ἀντιμιθόλως ἐκ χριστικῶν, γενομένων, ἀρνητικρίστων ἐξ ἀνάγκης τινός. Περίεργον δὲ ἂτο καὶ ἀναγκαῖον, ἐχν τὶς τῶν λογίων Τραπεζούντιών ἡ Ἀμισονῶν ἡ Οἰνόνεων ἡ Σινωπέων, ἐν οἷς ὑπάρχουσι κατὰ καιροὺς πεπαιδευμένοι ἄνδρες, ἐπιχειρήσῃ μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας τὴν συλλογὴν τῶν ἐν τῇ συνηθείᾳ τῆς περιχλίας ταύτης σωζομένων Ἑλληνικῶν λέξεων, φράσεων, παροιμιῶν, ἀσμάτων, προληψίων, μύθων καὶ παραδόσεων παλαιῶν καὶ ἱστορίων, ἵνα ἐκδόσῃ αὐτὴν εἴτε εἰς χωρίστουν βιβλίον, εἴτε δια τῆς Ιωνικῆς Μελίσσης χάριν τῶν φιλολογούντων καὶ τῶν ἀρχαιολόγων.

Η Τραπεζοῦς κεῖται ἐπὶ λόφου, ἐν μέρει τεχνισμένη, ἐκατέρωθεν δὲ τοῦ τείχους ὑπάρχουσι νάπται κηπεύται, διαπεράσμεναι διὰ ξυλίνων γεφυρῶν. Η δὲ ἀκρόπολις,

ἥρειπωμένη οὖσα, ἐπίκειται τῆς θαλάσσης, ὑποκειμένη αὐτῇ εἰς ἄλλους ὑψηλοτέρους λόφους τῆς ὑπαρείας τοῦ Σκυδίσου. Ἐνταῦθα ὑπῆρχε τὸ πάλαι ναὸς Ἡρακλέγεν, ὃστε καὶ τότε ισως ἐλέγετο καὶ νῦν δυνάμεθα νὰ δονομάσωμεν Ἡράκλειον τὸν λόφον αὐτὸν. Ο Ἀρρενός ἀναφέρει καὶ ναὸν Ερμοῦ ἐν Τραπεζούντι, κείμενον πιθανῶς πρὸς τὸν αἰγαλὸν τῆς πόλεως. Ἐνταῦθα καὶ ως ἐκ τῶν σωζομένων νομισμάτων φαίνεται ὅτι ἡ ἀρχαῖα Τραπεζοῦς ἐθεωρεῖτο πολεμικὴ, ἐμπορικὴ, ναυτικὴ, καὶ γαιωπονικὴ πόλις. Τὰ δὲ νῦν σωζόμενα ἐν αὐτῇ ὁρχαῖς εἰσὶ πάντα σχεδὸν τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς. Η Τραπεζοῦς εἶχε τότε πολλὰς κοιμεγάλας ἐκκλησίας, ἐξ ὧν αἱ πλεισται μετὰ τὴν ἀλλων μετεσχηματισθεῖσαι εἰς τεμένη Ὀθωμανικὰ καὶ λοιπά, ως προείπομεν. Ἀλλὰ κατὰ τὰ δυτικὰ προσόστεια σώζεται σχεδὸν ἀφεροία μία τῶν ὡρτιωτέρων τῆς χριστιανικῆς Τραπεζούντιον ἐκκλησιῶν ἡ Ἅγια Σοφία, γενομένη, ως καὶ ἡ Ἐθεαλονίκη καὶ ὅπου ἀλλαχοῦ κατὰ μίμησιν τῆς ἐν Βυζαντίῳ, τὰ νῦν δὲ ἐγκαταλειπμένη. Εάν δὲ ναδε οὐσίος εὑρίσκεται εἰς χείρας τῶν ἡμετέρων εἰσέστι, θαυμαζομένη διατί ημέλησαν αὐτὸν οἱ ἀγαθοὶ Τραπεζούντιοι, κείμενον μαλιστα πλησίον τῆς συνοικίας αὐτῶν, τὸ οποία διὰ χρησού οὐξανομένη αὐτόθεν κατ' ὀλίγον, θέλει συμπειριλαβει ποτὲ καὶ τὸ σεβάσμιον τοῦτο κτίριον.

Η ἐμπορία τῆς Τραπεζούντος ἡλαττώθη ὄπωσοῦν μετάτον Ρωσικὴν τῆς Κιρκοσίας ἀποκλεισμὸν, μεθῆς η πόλης αὐτῆς εἶχε πολλὴν συναλλαγὴν. Άλλα ἐκ τινος χρόνου τύχειθη πάλιν ἢ δὲ αὐτῆς ἐμπορικὴ συγκυινωνία τῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς Περσίας μετὰ τῆς Εὐρώπης, καὶ εἶναι ἐπιτίμενον εἰς τὸ ἔξτι; ν' αὐξηθῆ ἔτι πλέον, ἀφιν τειωθῆ ἡ ἐπιγειρισθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ φιλολόγου Σουλτάνου ἀμαζωτὴ ὁδος ἐκ Τραπεζούντος εἰς Θεοδοσιουπόλιν [Ἐρζερούμ], καὶ ὄπωσδήποτε πρυγορήσῃ ἢ δημοσίᾳ τῶν Τραπεζούντιων ἐκπαιδεύεισι. Τάν πόλιν ταύτην ὡφέλησεν ἐπ' ἐσχάτων, ως λέγεται, ἡ φρόνιμος διοίκησις τοῦ ἀγαθοῦ Χαλήλ πατᾶ, γαμβροῦ τοῦ Σουλτάνου, πρώτων ὑπουργοῦ καὶ ἀρχιναύάρχου τῆς Τουρκίας, νῦν διοικούντος εὐτυχῶς τὴν καλὴν Ιωνίαν.

Κάτοικοι τῆς Τραπεζούντος ἀριθμοῦνται Γραικοί μὲν οἱ παλαιοὶ τοῦ τόπου κτήτορες, μόλις 1000 οἰκογένειαν εισι, ἡτοι 5000 ψυχαί, οἱ δὲ Ὀθωμανοὶ πενταπλάσιοι τούτων, Αρμενοί δὲ ἐκατέρου δύγματος εἰς τὸ ἡμίσιο περίπου τῶν δρυθοδόξων. Πιθανὸν δὲ εἰς τὸ ἔξτι; ν' αὐξανὴ πλέον τῶν ἀλλων κατ' ἀναλογίαν ὁ πληθυσμὸς τῶν περιών, ἐὰν μαλιστα οἱ πρόκριτοι μετὰ τῶν Δημογερόντων καὶ τοῦ ἴερου κλήρου προνοῶσι καὶ ἐνεργῶσι τα δέοντα πρὸς τὴν ἀναγκαῖαν αὐτὴν αὔξησιν, περιποιούμενοι καὶ ἀποκατασταίνοντες τοὺς ἐνδεεῖς καὶ τὰ δρφανά, εὐκολύνοντες τοὺς γάμους, ἀποφεύγοντες τὴν πολυτέλειαν, ἐπιμελούμεναι τὴν πεποίησιν, τὰς τέγνας καὶ τὴν γαιωπονίαν, ποσεκαλούντες τοὺς ὄπόντας εἰς τὴν Φωσικὴν ἐπικράτειαν εὐκατατά τε τοὺς συμπολίτας αὐτῶν καὶ τέλος ζητοῦντες μετέλλους εἰς τὸ Αἴγαστον μάλιστα, τεχνίτας καὶ ἡηπούρους καὶ πομένα, ἐπιθεμένους δὲ αὐτοῖς ἐπὶ πάσι καὶ εἰς τὴν γαιωπονίαν. Αὐτοὺς ὑπάρχουσι καὶ ὑποπορέουσι καὶ πρέπει

τορες τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ρωσίας, Ἑλλάδος, Αὐστρίας, Περσίας, καὶ εἴτινος ἄλλης Δινάριμεως. Κατὰ δὲ ἐπαγγέλματα οἱ Τραπεζούντινοι εἶναι κτηματίαι καὶ γαυ-
ωπόναι, τεχνίται ἐμποροὶ καὶ δίλγοι θαλασσινοὶ, ἔγιν-
τες μεγάλα πλοῖα ἐμπορικά. Ἐκτινον ἔτῶν καὶ
ἔγεινον αὐτοῦ δὲ σταύροι κάτοικοι τινὲς τεχνίται υποσ-
θετει καὶ ἄλλοι Ἑλλήνες, εὑρίσκοντες ὀφελιμον ἐντοπίο-
λησιν καὶ ἔργοντες παρὰ τῶν ἀγαθῶν Τραπεζούντιων τὴν
δέρυσαν φιλοξενίαν. Λαμπτεῖ δὲ ν ἀεράνθι ὁ ἀριθμὸς
τῶν μετοίκων τούτων διὰ τὴν ὀφέλειαν καὶ πρόσδον τοῦ
τούτου.

Οἱ Τραπεζούντιοι, γενεὰ ὥραῖα, ἔχοντες τὴν εὐγενῆ
καταγωγὴν ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ εὐριῶν λαῶν, τῆς
παλαιᾶς Ἑλλάδος Ἰώνων καὶ Ἀρκάδων, φαίνονται νοήμο-
νες, εὔμαθεῖς, φιλόμουσοι, φιλοτάτερες καὶ ἐπιχειρημα-
τικοί. Εντεῦθεν κατάγοντο καὶ ἄλλοι πελαιώτεροι ἀνδρες
ἔνδιξοι κατὰ σοφίαν, καὶ ἄλλην ἀρετὴν, κατὰ δὲ τοὺς νε-
ωτέρους γοργούς οἱ διαπρέψαντες καὶ ὀφελήσαντες
τὸ γένος, Μονούζας, Υψηλάνται, Καραζάδαι καὶ ἄλ-
λοι, Προσθέτομεν δὲ τι Τραπεζούντιος ἐκ πατρίος εἶναι καὶ ὁ
πιών Καθηγητὴς τοῦ ἐν Λαζαρεῖ Πανεπιστημένου καὶ
Συν. ἀκτητῆς αὐτοῦ ἐκδιδομένης γαλλιστὶ ἐφιμερίδος;
τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Ταχυδρομίου, νῦν δὲ γραμμικτεῦς ἢ
σύμβολος τῆς ἐν Παρισίοις Ἑλληνικῆς Πλεστέας Δημόνιτ-
δος, ἀνὴρ πολυμεθῆς καὶ ἐνφραδῆς, δ νῦν αυτοῦ εἰναί τὰ
ἐκ τῆς Ἑλλάδος βιωμηγανικὰ προΐντα εἰς τὸ Εκθετή-
σιον τοῦ Δονδίνου.

Οἱ Τραπεζούντιοι Γραικοὶ ἔχουσι Φιλολογικὸν Σχολεῖ-
ον μετὰ Βιβλιοθήκης κτισθέν καὶ προικισθέν ὑπὸ τοῦ ἐνα-
ρέτου ἀρχιερέως αὐτῶν καὶ διάμικροτέρας τινὸς συνεισφο-
ρᾶς τῆς κοινότητος: ἔτι δὲ ἐκτὸς τοῦ τῶν ἀρρένων, ἐσύ-
στησαν καὶ Παρθενάγωγες, κτισθέν ἐπιτιθέες ὑπὸ τι-
νοῦ τῶν εὐκαταστάτων τῆς πόλεως ἐμπόδων, τοῦ ἀξιοτ-
ίμου Πασιανίδου ἴδιοις ἀναλόγοις κατὰ προσθυμίαν
φιλόκοινον, παραδειγματικήν. Οἱ δὲ ἀξιόλογοι διάσπα-
λοι τῆς κοινότητος ταύτης Κ. Εγνθύπουλος καὶ Ηερικλῆς
Τριανταφυλίδης καὶ εἴτις ἄλλοι: ἄγνωστος ἡμῖν, ἐπιμε-
λιοῦνται μετὰ ζήλου τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς αὐτόθι νεολαί-
ας καὶ τὴν αὐξησιν τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Σχολείου καὶ
οίκῳ ἄλλῃν βελτίωσιν τῆς φύλης κυρτῶν πατρίδος. Ο πρῶ-
τος, ἀπὸν ἥδη καὶ τελειοποιούμενος ἐν Γερμανίᾳ εἰς τὴν
Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, θελεῖ ὀφέλησι ἔτι πλέον ἐπα-
νειθῶν. Πρώτη διδασκαλίσσα τοῦ ἐν Τραπεζούντι Παρθε-
ναγωγείου ὑπῆρχεν ἡ Μαριγώ Καρυοφίλου, ἡ τις εὑρίσκε-
ται νῦν ἐν Σμύρνῃ, διαδεχθείσης αὐτὴν ἐκεῖ μετὰ τοιε-
τίαν ἄλλης διδασκαλίσσης. Οἱ πρόκριτοι ἀντωνυτόδης,
Πασιανίδης, Καρκωνίδης, Νικόλαος Παρασκευᾶ, Λύγε-
ρινός Πάνος Ιοαδάνου, καὶ ὅσοι ἄλλοι μετὰ τῶν Δη-
μογερίτων καὶ τῶν Ἐφόρων κυβερνῶσιν, ὡς λέγεται τὰ
κοινὰ εὐτάκτως καὶ μετ' ἀξιεπαίνου ὅμοιοις, φιλοτιμού-
μενοι νὰ περιποιήσωσιν εἰς τὴν κοινότητα πᾶσαν δυ-
νατὴν ὀφέλειαν καὶ τιμὴν, ἀνατρέψοντες γρητῆς, τὰ
τέκνα των καὶ ἐμπνέοντες εἰς αὐτὰ τὸ αὐτὸν φρόνημα. Εἴ-
θε ἡ ἀξιόλογος κοινότης τῶν Τραπεζούντιων ὁμογενῶν
φωτιζομένη καὶ ἀκμάζουσα ἐκ νέου νὰ συντελέσῃ δρα-
στικῶς εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ἄλλων πέριξ κοινοτήτων
τοῦ Πολεμωνιακοῦ Πόντου. Μετὰ τὴν καλὴν σύστασιν
καὶ διατήσην τῶν ἀναγκαίων Σχολείων καὶ τῆς Βιβλι-

οθήκης τὴν αὐξησιν καὶ ἀγρυθὴν γεῖσιν, παρακινοῦμεν τοὺς
Τραπεζούντιους νὰ συστήσωσι καὶ Νεοοκομεῖον κατὰ
τὸ παχαδίγυμα τῶν ἄλλων πόλεων τῆς Μεσορᾶς Ασίας
ἐπειδὴ τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο κατάστημα ἔχουσιν ἥδη
καὶ ἄλλαι μικρότεραι καὶ ἀδυνατότεραι κοινάτητες: ὡς
ιατροὶ δὲ τοῦ Νεοοκομείου αὐτῶν ἔχουσι τὸν περιμενό-
μενον χρῖσμα, γένον Συμβολιδίων. Ετι; γριζεται ἡ κα-
λὴ οὐρη κοντής καὶ Λέσχης ἐμπορικήν, περιέχοντα
τὰς κυριωτέσσας τῆς γλωσσῆς ἐφιμερίδας, καὶ τὰ κιτζά
καιρούς ἐκδιδόμενα φιλαδικούριδην ἡ ἄλλα, καὶ δευτε-
ρόνην πάσαν τάξιν πολιτῶν. Πλοῦ δὲ τούτου εἶναι γενε-
νὰ ἔργη καὶ ἡ πόλις αὐτὴ ἔνα ιεροχρύσα ἐκ τῆς ἐν Χαλ-
κη Θεολογικῆς Σχολῆς.

I. A.

ΕΙΣ ΆΝΘΟΣ.

Μίμησις σκωτικοῦ ποιήματος.

Τεπεινὸν ἄνθος τοῦ φίγου μὲ κυανόγρων στέρμα,
Τι πλανη μὲ παρένυρε τὸ ἀπόστετον μοι βλέμμα
Κ ἐπάτησα τὸν νέον σου κορμὸν μεβράνη πόδα,
Καὶ τὴν ομηρή σου καλλονὴν ἐμίχαν αἴουσιά!
Οὗτοι μαραίνει ἔχαρνον δριμὺν πέων: κρύος

Τοῦ κῆπου μῆς τὰ βρύσα!

Ποίν καταρέψω τὸν κορμὸν καὶ τὸ ἀγνόν σου γρῶμα
Η γειδῶν ἐπάτησε τὸ γλυφυρόν της σῶμα,
Καὶ μάνη αὐτὴ ἐλαφ ὅς σ' επίεις τὰ φύλα,
Μὲ μέθην ἔμνηγε γαρῆς τὸ νέον πτέρωμά της,
Καὶ ἔχιστων τὴν αὐγὴν τὰ κελαδημάτης,
Φαιδρὰ καὶ ἐρωτύλα.

Ω; τόσα ἀνθη τῶν ἀγρῶν καὶ σ' ἔλαθες θάλλος
Τὸ φύγος περιέβλησε τὸ ττυφεόν σου κέλλος,
Ἀλλ' εὐτυχῶς διέφυγες τὸν δρόν της καταγύδος.
Καὶ ἀνυψώσσον ἔχογον ἐν μέσω τῶν ἀνθέων,
Στολίζον καὶ διακοσμοῦν, ὃς ἀνθος γάριν πνέον,

Τὸ στήθος τῆς πατρίδος!

Τὸ στέφανόν σου ἔβαφρον ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου,
Πλήρης ψεκάδων τρεμουσῶν ἐφίνων δάκρυόυ,
Ἐπέπωτο νὰ συντοιθῆς, ω ἄνθος τῶν βοονῶν μας,
Νὰ στεηθῆς τὸ φύλλωμα καὶ τὸ γλυκύν τοι γρῶμα,
Καὶ μετ' ὀλίγον τὸ πικρὸν νὺν σὲ σκεπάσῃ χῶμα

Ἐμπρὸς τῶν δρυθαλμῶν μας!

Φεῦ! οὗτοι τῆς νεότητος τὸ νέον κοίνον πίπτει,
Κ ἡ κόρ' ἡ ἀπροστάτευτος εἰς δόλον ὑποκύπτει
Οὗτοι τοῦ νέου πιπτοῦ τὸ ἔχρι φυλοβρέει!
Τὰ ἀσματά του πνίγουσιν οἱ στροβίλοι τοῦ βίου.
Καὶ ἐν ἀσπέρας κελαδῶν περὶ δυσμάς ἥλιου·

Μαραίνεται κ' ἐκπνέει.

25 Φεβρουαρίου 1851.

X. A. Παραμενίδης

ΕΙΔΟΗ ΟΙΗΣΙΣ.

Ἄπὸ τοῦ Η. ἀριθμοῦ τῆς Ιωνικῆς Μελίσσης κτὶ ἐφ-
εξῆς σσα ἀρθρα μεγάλα ἡ μικρὰ δὲν φέρουσιν ὑπ-
πογραφὴν ἡ γράμμα τι τοῦ ἀλφρεδήτου, ταῦτα διδοντας
ὑπὸ τοῦ Διδασκάλου Θ. Τιμαγένους.

Ἐκάστου δὲ ἄλλου διανοτικὸν ἔργον θέλει φέρει ἡ
τὴν ἰδίαν ἐκείνου ὑπογραφὴν, ἡ γράμματι ἀλφρεδετικῶν.